

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce **Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 10, Štěrboholská 1404/104, zastoupeným Mgr. Jiřím Slavičkem, advokátem AK Nipl, Žák, Slaviček & spol., se sídlem Praha 4, Na Pankráci 11/449, proti žalovanému **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) **VLTAVA-LABE-PRESS, a.s.**, se sídlem České Budějovice, nám. Přemysla Otakara II. 8/5, 2) **MAFRA, a.s.**, se sídlem Praha 5, Karla Engliše 519/11, zastoupená JUDr. Josefem Vejmelkou, advokátem AK Vejmelka & Wunsch, s.r.o., se sídlem Praha 2, Italská 27, 3) **RINGIER ČR a.s.**, se sídlem Praha 7, Komunardů 1584/42, zastoupená Mgr. Radkem Pokorným, advokátem AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8, 4) **Československý sport, s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Orlická 9, zastoupená Mgr. Radkem Pokorným, advokátem AK Pokorný, Wagner & spol., se sídlem Praha 1, Karolíny Světlé 301/8, 5) **ASTROSAT, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 10-Uhřetěves, Přátelství 986, zastoupená Mgr. Jiřím Plewou, advokátem, se sídlem Praha 2, Americká 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15. 8. 2003, č.j. R 19/2003,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Osobám zúčastněným na řízení 1) až 5) se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.8.2003, č.j. R 19/2003, stejně jako prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2003, č.j. S 238/02-OK-2222/03-ORP, věc mu byla vrácena k dalšímu řízení a žalovaný zavázán k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31.1.2006, č.j. 31 Ca 35/2003-279, bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 15.8.2003, č.j. R 19/2003, se zrušuje (výrok I), rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.4.2003, č.j. S 238/02-OK-2222/03-ORP, se zrušuje (výrok II.), žalovaný byl zavázán k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení ve výši 4.150,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet právního zástupce žalobce (výrok III.) s tím, že osobám zúčastněným na řízení nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno (výrok IV.). Soud zrušil druhostupňové i prvostupňové rozhodnutí žalovaného, neboť dospěl k závěru, že s ohledem na porušení ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád – dále jen „s.ř.“), trpí vydaná rozhodnutí podstatným porušením ustanovení o řízení před správními orgány, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

O kasačních stížnostech žalovaného a osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7.12.2007, č.j. 5 Afs 26/2007-416, tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31.1.2006, č.j. 31 Ca 35/2003-279 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že názor krajského soudu o tom, že došlo k porušení ustanovení § 4 odst. 2 s.ř. nesdílí, rovněž nesdílí závěr, že jednání žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Zákonný důvod pro postup krajského soudu dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.) nebyl proto dán.

I. Shrnutí žalobních tvrzení

Žalobce nesouhlasí s druhostupňovým ani s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného, domáhá se jejich zrušení, neboť je přesvědčen, že nezákonným procesním postupem žalovaného ve správním řízení byl na svých právech zkrácen takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost vydaných rozhodnutí ve věci samé. V prvním žalobním bodu namítl, že byl zkrácen na svém právu na svobodné rozvíjení své soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, na svém právu na dodržování závazných pravidel hospodářské soutěže ostatními soutěžiteli a na právu na nezneužívání účasti v hospodářské soutěži ostatními soutěžiteli dle ustanovení § 41 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „ObchZ“), které je blíže rozvedeno zákonem č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže – dále jen „ZOHS“). V druhém žalobním bodu namítl, že dále byl zkrácen na svých procesních právech účastníka správního řízení, konkrétně na právu na řádný průběh správního řízení v souladu s právními předpisy dle ustanovení § 3 odst. 1 s.ř., na rovné procesní

zacházení dle ustanovení § 4 odst. 2 s.ř. a na právu na řádné oznámení vydaných rozhodnutí podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř., od něhož se dále odvíjí zkrácení na právu na podání opravného prostředku dle ustanovení § 61 s.ř. V třetím žalobním bodu namítl, že nesprávným hodnocením provedených důkazů, nemají výroky napadených rozhodnutí oporu v provedeném dokazování, resp. z provedených důkazů vyplývají jiné právní závěry než ty, ke kterým dospěl žalovaný a které jsou vyjádřeny v odůvodnění napadených rozhodnutí. Navrhl, aby soud druhostupňové i prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zdůraznil, že námitky žalobce nepovažuje za oprávněné, neboť v průběhu správního řízení nedošlo k žádným věcným či procesním pochybením. V podrobnostech odkázal na odůvodnění prvostupňového a druhostupňového rozhodnutí a na správní spis. Navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

III. Shrnutí vyjádření osob zúčastněných na řízení

Osoba zúčastněná na řízení 1) zdůraznila, že prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí žalovaného jsou zákonná a netrpí vadou řízení. Žalovaný po rozsáhlém dokazování ve věci, kdy si opatřil značné množství důkazů a zabýval se všemi relevantními okolnostmi případu, zjistil zcela správně a úplně skutkový stav věci. Poté věc správně právně posoudil, nepřekročil meze správního uvážení ani je nezneužil. Při rozhodování se žalovaný zaměřil na zhodnocení všech důkazů, a to jednotlivě a zároveň v jejich vzájemné souvislosti, a to v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Osoby zúčastněné na řízení 3) a 4) zejména uvedly, že žalovaný postupoval v rámci správního řízení v souladu se zásadou uvedenou v ustanovení § 34 odst. 5 s.ř., když všechny provedené důkazní prostředky a důkazy z nich vyplývající hodnotil podle své úvahy každý jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Žalovaný správně zjistil skutkový stav věci a objektivně jej vyhodnotil v souladu se zákonem. Žalobu označily za nedůvodnou a navrhly, aby byla soudem zamítnuta.

IV. Správní spis, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil zejména následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti.

Dne 2.12.2002 zahájil žalovaný z vlastního podnětu správní řízení č.j. S 238/02-OK ve věci možného narušení ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS 2001. Z obsahu oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29.11.2002 (č.l. 1 až 10 správního spisu) je zřejmé,

že možné porušení ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS spatřoval žalovaný v koordinovaném postupu účastníků řízení (tj. osob zúčastněných na řízení 1) až 5) a společnosti BORGIS, a.s.) při vypovězení dodávek periodického denního tisku a/nebo dodávek ostatního periodického tisku vydávaného účastníky řízení distributorovi tisku - žalobci.

Dne 11.12.2002 bylo žalobci přiznáno postavení účastníka správního řízení č.j. S 238/02-OK (č.l. 367 správního spisu).

Z obsahu sdělení žalovaného ze dne 4.4.2003 vyplývá, že s platností od 4.4.2003 včetně, bude v souladu s ustanovením § 23 odst. 1 s.ř. umožněno účastníkům správního řízení S 238/02-OK pouze nahlížet do správního spisu a činit si ze spisu výpisky; kopie žádných dokumentů, které jsou ve správním spise založeny, nebudou vyhotovovány (č.l. 3827 správního spisu).

Dne 24.4.2003 vydal žalovaný v prvním stupni správního řízení rozhodnutí č.j. S 238/02-OK-2222/03-ORP, kterým v souladu s ustanovením § 30 s.ř., správní řízení zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že obsáhlé dokazování provedené ve správním řízení nevytvořilo takový soubor přímých nebo nepřímých důkazů, které by spolu vzájemně korespondovaly a vytvořily ucelený kruh, z něhož by bylo možné bezpečně dovodit, že účastníci řízení (tj. osoby zúčastněné na řízení 1) až 5) a společnost BORGIS, a.s.) při jednáních v sídle společnosti První novinové společnosti a.s., případně při jiné příležitosti, koordinovali svůj postup při krocích vedoucích k ukončení smluvního vztahu s žalobcem. Na druhé straně důvody k ukončení smluvního vztahu s žalobcem, které uváděli vydavatelé, tj. snaha distribuovat tisk vlastními silami, snaha o změnu smluvních podmínek, nedohoda o výši rabatu, jednorázové snížení odebíraného nákladu, nelze považovat za důvody neospravedlnitelné. Uzavřel, že v průběhu správního řízení nebylo jednoznačně, bezpečně a spolehlivě prokázáno, že došlo ke koordinovanému postupu osob zúčastněných na řízení 1) až 5) a společnosti BORGIS, a.s. při vypovězení dodávek periodického tisku a/nebo dodávek ostatního periodického tisku jimi vydávaného, distributorovi tisku, kterým je žalobce.

Vzhledem k rozkladu žalobce pak žalovaný ve druhém stupni správního řízení dne 15.8.2003 vydal rozhodnutí č.j. R 19/2003, kterým rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24.4.2003, č.j. S 238/02-KO-2222/03-ORP, potvrdil a podaný rozklad zamítl. Toto rozhodnutí odůvodnil tím, že prvostupňový orgán v průběhu správního řízení po stránce věcné ani procesní nepochybil a rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně hospodářské soutěže a procesními pravidly správního řádu. Zdůraznil, že prvostupňový orgán provedl rozsáhlé dokazování ve věci, tj. uskutečnil místní šetření s cílem zajistit materiály nasvědčující uzavření kartelové dohody, provedl výslechy řady svědků, z důvodů odstranění rozporů ve výpovědích nařídil konfrontaci vypovídajících osob, ověřil a vzal v úvahu okolnosti, které podle účastníků údajně kartelové dohody vedly k jejich postupu v soukromoprávních obchodních vztazích žalobcem, velmi odpovědně hodnotil všechna skutková zjištění. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uzavřel, že jestliže nebylo spolehlivě prokázáno, že výpovědi smluv

žalobci ze strany účastníků řízení byly výsledkem jejich předchozí dohody či jednání ve vzájemné shodě ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS, rozhodnutí o zastavení řízení neporušilo zásadu zákonnosti správního rozhodování.

V. Přípustnost žaloby, rozsah přezkumné činnosti soudu

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud o žalobě rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K vypořádání žalobních bodů soud přistoupil takto:

V.1 Námitka narušení ZOHS

V prvním žalobním bodu žalobce namítl, že byl zkrácen na svém právu na svobodné rozvíjení své soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, na svém právu na dodržování závazných pravidel hospodářské soutěže ostatními soutěžiteli a na právu na nezneužívání účasti v hospodářské soutěži ostatními soutěžiteli dle ustanovení § 41 a násl. ObchZ, které je blíže rozvedeno ZOHS.

Podle ustanovení § 41 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „ObchZ“) fyzické i právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikateli (dále jen „soutěžitelé“), mají právo svobodně rozvíjet svou soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu a sdružovat se k výkonu této činnosti; jsou však povinny přitom dbát právně závazných pravidel hospodářské soutěže a nesmějí účast v soutěži zneužívat.

Podle ustanovení § 1 odst. 1 ZOHS tento zákon upravuje ochranu hospodářské soutěže na trhu výrobků a služeb (dále jen „zboží“) proti jejímu vyloučení, omezení, jinému narušení nebo ohrožení (dále jen „narušení“).

Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 273/1996 Sb., o působnosti Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) je ústředním orgánem státní správy pro podporu a ochranu hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování.

Základní úprava ochrany svobody podnikání a soutěžního prostředí je obsažena v obchodním zákoníku. Z tohoto právního předpisu vyplývá, že každý má právo svobodně rozvíjet svou soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, nesmí přitom zneužívat svou účast v hospodářské soutěži (§ 41 ObchZ). Zneužitím účasti v hospodářské soutěži obchodní zákoník rozumí jednak nekalé soutěžní jednání (§ 44 až 55 ObchZ), jednak nedovolené omezování hospodářské soutěže (§ 42 ObchZ), které je upraveno zvláštním zákonem, a to ZOHS.

Obchodní zákoník je předpisem práva soukromého a možné nekalé soutěžní jednání je deliktem soukromoprávním. Zákon o ochraně hospodářské soutěže je předpisem práva veřejného a možné nedovolené narušení hospodářské soutěže je deliktem veřejnoprávním. Rozlišení mezi soukromoprávním charakterem a veřejnoprávním charakterem protisoutěžního útoku přitom není vždy jednoduché.

Úloha a působnost žalovaného spočívá v účinné podpoře a ochraně hospodářské soutěže proti jejímu nedovolenému omezování a žalovaný v tomto směru disponuje odborným aparátem, který prošetřuje, zda nedochází k porušení zákona. Účelem jeho činnosti není ochrana jednotlivých soutěžitelů a spotřebitelů, ale ochrana hospodářské soutěže jako takové, zajištění efektivního tržního prostředí. Výsledkem činnosti žalovaného je především závěr, zda v daném případě dochází či naopak nedochází k narušení hospodářské soutěže, byť by byly formální znaky narušení naplněny. Při aplikaci právního předpisu musí žalovaný vždy postupovat tak, aby dodržel jeho základní účel a smysl.

Již vtéto souvislosti považuje soud za podstatné připomenout závěry vyplývající z *nálezu Ústavního soudu ze dne 13.6.2006, č.j. I. ÚS 50/03*, podle něhož: „*Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézat i právní principy uznávané demokratickými právními státy...*“

Zákonem chráněný zájem na ochraně hospodářské soutěže, nikoli jejich jednotlivých soutěžitelů, vyplývá i z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu: *k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2004, č.j. 2 A 11/2002-227, publikovaný pod č. 463/2005 Sb. NSS: „Účelem zákona je ochrana konkurence jako ekonomického jevu, nikoli ochrana jednotlivých účastníků trhu. Ti jsou proti narušitelům soutěže nepřímo chráněni výkonem pravomoci Úřadu, vykonávajícího dozor nad tím, zda a jakým způsobem soutěžitelé plní povinnosti vyplývající pro ně z tohoto zákona nebo z rozhodnutí Úřadu vydaných na základě zákona o soutěži... Jak jednoznačně vyplývá z předmětu úpravy zákona, nechrání tento jednotlivé soutěžitele, nýbrž chrání soutěž na trhu zboží. Jedná se tudíž o objektivní zájem společnosti na zachování účinné hospodářské soutěže, ale nikoli na subjektivních právech jejich jednotlivých účastníků. Jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 zákona, ochrana je prostřednictvím Úřadu poskytována nikoliv individuálním soutěžitelům a jejich zájmům, ale zachování soutěžního prostředí.“* Také z *rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2005, č.j. 2 A 18/2002-58, publikovaném pod č. 580/2005 Sb. NSS*, vyplývá, že: „*Účelem protimonopolního zákonodárství je přispívat*

k tomu, aby nedocházelo k selhání trhu. Když účastníci soutěže, nebo ti, kteří ji mohou ovlivnit, uzavřou mezi sebou dohodu soutěž narušující, trh selhává, dochází k omezení nabídky, zvyšují se ceny. Zákon neslouží k tomu, aby prvoplánovitě chránil soutěžitele, ale je tu proto, aby prostřednictvím příslušného úřadu ochraňoval soutěž na trhu.“ (obdobně rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.5.2005, č.j. 2 A 19/2002-141, www.nssoud.cz, oba rozsudky se sice týkají předchozí právní úpravy podle zákona č. 63/1991 Sb., jsou však v tomto směru plně aplikovatelné i na zákon současný).

V daném případě šetření žalovaného spadalo do jeho zákonem vymezené pravomoci spočívající v zákonné ochraně hospodářské soutěže proti jejímu vyloučení, omezení, jinému narušení nebo ohrožení. Dospěl-li žalovaný ve správním řízení k závěru, že nebylo spolehlivě prokázáno porušení ustanovení § 3 odst. 1 ZOHS a z tohoto důvodu správní řízení zastavil, nelze přisvědčit obecnému tvrzení žalobce, že postupem žalovaného byl zkrácen na svém právu na svobodné rozvíjení své soutěžní činnosti v zájmu dosažení hospodářského prospěchu, na svém právu na dodržování závazných pravidel hospodářské soutěže ostatními soutěžiteli a na právu na nezneužívání účasti v hospodářské soutěži ostatními soutěžiteli dle ustanovení § 41 a násl. ObchZ blíže rozvedeným ZOHS. Jak již bylo zdůrazněno výše, smyslem činnosti žalovaného není ochrana konkrétního soutěžitele, ale ochrana férové hospodářské soutěže na trhu.

V.2 Námitka porušení procesních práv žalobce

V druhém žalobním bodu žalobce namítl, že byl zkrácen na svých procesních právech účastníka správního řízení, konkrétně na právu na řádný průběh správního řízení v souladu s právními předpisy dle ustanovení § 3 odst. 1 s.ř., na rovné procesní zacházení dle ustanovení § 4 odst. 2 s.ř. a na právu na řádné oznámení vydaných rozhodnutí podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř., od něhož se dále odvíjí zkrácení na právu na podání opravného prostředku dle ustanovení § 61 s.ř.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 s.ř. správní orgány postupují v řízení v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Jsou povinny chránit zájmy státu a společnosti, práva a zájmy občanů a organizací a důsledně vyžadovat plnění jejich povinností.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 s.ř. všichni účastníci mají v řízení rovná procesní práva a povinnosti.

V ustanovení § 3 odst. 1 s.ř. je vyjádřena zásada zákonnosti a v ustanovení § 4 odst. 2 s.ř. zásada rovnosti všech účastníků řízení. Jedná se přitom o jedny z hlavních zásad správního řízení, jejichž závažné porušení by mohlo být vadou řízení.

V této souvislosti si soud dovoluje odkázat na závěry a právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.12.2007, č.j. 5 Afs 26/2007-416, kterým je vázán (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). Nejvyšší správní soud dospěl ke stěžejnímu závěru, že „...*Nejvyšší správní soud především nesouhlasí s tím, že pouze*

pokračování

v důsledku skutečnosti, že po určitou dobu nejsou účastníkovi řízení poskytovány kopie listin obsažených ve správním spise, by mohlo dojít k takovému porušení procesních práv tohoto účastníka, které by mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Nelze totiž odhlížet od další podstatné skutečnosti, a to, že žalobci, stejně jako ostatním účastníkům řízení, bylo po celou dobu řízení umožněno nahlížet do správního spisu, a to vždy po takovou dobu, aby byl splněn účel tohoto úkonu, jakož i učinit si ze spisu výpisy. Žalobci, stejně jako ostatním účastníkům řízení, tak mohly být známy a také známy byly, všechny skutečnosti a podklady, ze kterých správní orgán při rozhodování vycházel. Bylo mu rovněž umožněno se vyjádřit k podkladům před jeho vydáním. Správní orgán tak v žádném případě procesní práva žalobce neomezil. Opatření žalovaného, trvající nadto pouze krátkou dobu, jakkoli lze o jeho vhodnosti polemizovat, tak v žádném případě nemohlo přivodit žalobci zkrácení na jeho procesních právech, pro které by mu mohla být přivozena újma na jeho právech hmotných. Žalobce ostatně ani neuvádí, v čem a jakým způsobem ovlivnilo výše uvedené opatření žalovaného jeho rozhodování. Žalobce nikterak neprokázal, že by-li mu požadované kopie listin právě v té rozhodné době poskytnuty, musel, resp. mohl by, správní orgán dospět k závěru, že bylo naplněno nedovolené jednání soutěžitelů a řízení by nemohl zastavit. ... Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému, názor krajského soudu o tom, že došlo k porušení ust. § 4 odst. 2 zák. č. 71/1967 Sb., nesdílí. Rovněž nesdílí závěr, který krajský soud v této souvislosti učinil a kterým odůvodnil svůj další postup v řízení, totiž, že jednání žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí.“

S přihlédnutím k vázanosti soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho zrušovacím rozsudku, který byl jasně vyložen, nebyla námitka žalobce v rozsahu porušení zásady zákonnosti a zásady rovnosti všech účastníků řízení shledána důvodnou.

Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř. rozhodnutí se účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jejího oznámení.

Podle ustanovení § 61 odst. 1 s.ř. proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy (příslušného orgánu Slovenské národní rady), vydanému v prvním stupni, lze podat u tohoto orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí rozklad; včas podaný rozklad má odkladný účinek.

Pokud jde o pochybení žalovaného, které se týká neoznamování jím vydaných rozhodnutí o předběžných opatřeních v průběhu správního řízení, k tomu je nutné zdůraznit, že na straně žalovaného skutečně došlo v tomto směru k procesním pochybením. Rozhodnutí žalovaného o nařízení předběžných opatření ze dne 27.12.2002, č.j. S 238/02-2510/02-OK, č.j. S 238/02-2511/02-OK, č.j. S 238/02-2512/02-OK, č.j. S 238/02-2513-OK, stejně jako následná rozhodnutí žalovaného o jejich zrušení ze dne 27.1.2003, č.j. 238/02-311/03-ORP, č.j. 238/02-312/03-ORP, č.j. 238/02-313/03-ORP, č.j. 238/02-314/03-ORP, měla být žalobci řádně oznámena, což se nestalo, přestože žalobci bylo v průběhu správního řízení přiznáno postavení

účastníka řízení. Žalobce byl tímto postupem žalovaného rovněž zkrácen na svém právu podat proti rozhodnutí o zrušení předběžných opatření přípustný rozklad.

V této souvislosti je však nutné uvést, že předběžné opatření slouží svým charakterem toliko k prozatímní úpravě právních poměrů do doby právní moci rozhodnutí ve věci samé. Jde tedy pouze o prozatímní dočasný prostředek k zajištění smyslu správního řízení v případech, kdy rychlá a účinná ochrana práv a právem chráněných zájmů vyžaduje nezbytně zásah ještě před tím, než bude vydáno meritorní rozhodnutí.

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že žalovaný ve správním řízení sice porušil ustanovení § 51 odst. 1 s.ř. v návaznosti na ustanovení § 61 odst. 1 s.ř., ovšem tento vadný postup vztahující se k prozatímní úpravě poměrů účastníků správního řízení nebyl podstatný (stejně jako v této souvislosti namítané nesprávné vyznačování doložek právní moci a vykonatelnosti) a zůstal bez vlivu na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci. Ke shodnému závěru ohledně téže posuzované problematiky dospěl i JUDr. Otakar Motejl, veřejný ochránce práv ve zprávě o šetření ze dne 17.2.2004, sp. zn. 1344/2003/VOP/AŽ.

Pouze na okraj k související výtce žalobce týkající se skutečnosti, že věc byla předsedou žalovaného odňata pracovníkům Odboru kartelů, kteří se podíleli na vydání předběžných opatření a předána pracovníkům Odboru restriktivních praktik, kteří po čtyřech dnech ode dne předání věci předběžná opatření zrušili, soud jen pro úplnost uzavírá, že se ve své podstatě jednalo o interní opatření spadající do kompetence předsedy žalovaného, o námitkách podjatosti vůči JUDr. Šárce Vlašínové, Ing. Janě Konopiské a JUDr. Lud'ku Svobodovi jím bylo rozhodnuto. Pokud jde o namítanou nepřiměřenost časového hlediska při rušení předběžných, pak je nutné připomenout, že k tomu, aby byl naplněn smysl a účel předběžného opatření je třeba, aby správní orgán postupoval bez zbytečných průtahů a rozhodnutí o nich vydával dle aktuálního stavu věci bezodkladně.

V.3 Námitka nesprávného hodnocení provedených důkazů

V třetím žalobním bodu žalobce namítl, že nesprávným hodnocením provedených důkazů, nemají výroky napadených rozhodnutí oporu v provedeném dokazování, resp. z provedených důkazů vyplývají jiné právní závěry než ty, ke kterým dospěl žalovaný a které jsou vyjádřeny v odůvodnění napadených rozhodnutí.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 s.ř. správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není vázán jen návrhy účastníků.

Podle ustanovení § 34 odst. 5 s.ř. správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

pokračování

Podle ustanovení § 47 odst. 3 s.ř. v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Z obsahu správního spisu, který obsahuje 20 svazků (přesněji 16 svazků a 4 svazky příloh) a celkem 4534 stran je zřejmé, že žalovaný za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl značně obsáhlé dokazování, uskutečnil místní šetření u vydavatelů - účastníků správního řízení, včetně místního šetření v sídle První novinové služby a.s. a Unie vydavatelů, zajistil značné množství listinných důkazů, vyslechl řadu svědků, jednak přímých účastníků schůzek konaných dne 31.7.2002 a dne 21.8.2002, jednak svědků, kteří se o údajné zakázané dohodě vydavatelů dozvěděli od jiných osob; dále za účelem odstranění rozporů ve výpovědích svědků, provedl jejich konfrontaci. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí byli účastníci správního řízení seznámeni s podklady rozhodnutí a způsobem jejich zjištění. Při následném hodnocení důkazů se žalovaný zabýval všemi podstatnými okolnostmi případu a dospěl k závěru, že v daném případě nebylo spolehlivě prokázáno, že by výpovědi smluv osobami zúčastněnými na řízení a společností BORGIS, a.s. vůči žalobci, byly výsledkem jejich předchozí dohody či jednání ve vzájemné shodě. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaného je tedy zřejmé jakými úvahami se žalovaný řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Při rozhodování důkazy řádně zhodnotil, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž nepřekročil meze správního uvážení ani je nezneužil. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaného lze v této souvislosti citovat ze str. 19, druhý odstavec: „*Obsáhlé dokazování provedené Úřadem ve správním řízení tak nevytvořilo takový soubor přímých nebo nepřímých důkazů, které by spolu vzájemně korespondovaly a vytvořily ucelený kruh, z něhož by bylo možné bezpečně dovodit, že účastníci řízení při jednáních v sídle společnosti PNS, případně při jiné příležitosti, koordinovali svůj postup při krocích vedoucích k ukončení smluvního vztahu s MPK. Na druhé straně důvody ukončení smluvního vztahu se společností MPK, které uváděli vydavatelé, tj. snaha distribuovat tisk vlastními silami, snaha o změnu smluvních podmínek, nedohoda o výši rabatu, jednorázové snížení odebíraného nákladu, nelze, jak je výše uvedeno, považovat za důvody neospravedlnitelné.*“ Z odůvodnění druhostupňového rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že ani dodatečně provedené výsledky Aleny Jungerové a Mgr. Pavla Parmy, nezvrátily zjištěný skutkový stav věci a tudíž zásadním způsobem nezpochybily závěr vyplývající z prvostupňového rozhodnutí týkající se zastavení řízení. Z odůvodnění druhostupňového rozhodnutí žalovaného lze v této souvislosti citovat ze str. 6 a 7: „*Po přezkoumání správního spisu v celém rozsahu uzavírám tuto část odůvodnění rozhodnutí konstataci, že Úřad ve vedení právního řízení po věcné ani procesní stránce nepochybil a rozhodl v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně hospodářské soutěže a procesními pravidly správního řádu. ... Jestliže přesto nebylo spolehlivě prokázáno, že výpovědi smluv společnosti Mediaprint ze strany účastníků řízení byly výsledkem jejich předchozí dohody či jednání ve vzájemné shodě ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona, konstatuji, že rozhodnutí o zastavení řízení neporušilo zásadu zákonnosti správního rozhodování.*“

Ke způsobu hodnocení důkazů lze v této souvislosti zmínit rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28.3.1998, č.j. 6 A 61/95-36, podle něhož: „*Správní soud nejen přebírá od správního orgánu důkazní stav, ale přejímá i jeho právní hodnocení. Jiným hodnocením, než které předsevzal správní orgán, by soud nepřípustným a nezákonným způsobem zasáhl do práva volného hodnocení důkazů, které náleží správnímu úřadu (§ 34 odst. 5 spr.ř.). I v těchto případech, kdy skutková zjištění umožňují podle přesvědčení soudu jinou právní kvalifikaci, která by i odůvodnila vlastní výrok o vzniku povinnosti, nesmí soud skutková zjištění překvalifikovat a musí zkoumat odůvodněnost právní kvalifikace, užitě správním orgánem.*“ Dále pak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2003, č.j. 5 A 139/2002-46, (www.nssoud.cz) „... *úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.*“

V daném případě lze tedy dovodit, že žalovaný v rámci předmětného správního řízení provedené důkazy hodnotil jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech, v jeho postupu při tzv. volném hodnocení důkazů soud neshledal zásadnější pochybení, přičemž hodnocení provedených důkazů žalovaným pak nalezlo své vyjádření v přesvědčivém odůvodnění vydaných rozhodnutí. Lze tedy uzavřít, že vydání napadených rozhodnutí žalovaného předcházelo správní řízení provedené v souladu se zákonem, skutkový stav věci byl zjištěn úplně a objektivně, zhodnocení důkazů bylo provedeno v souladu se zákonem, napadená rozhodnutí netrpí vadou v odůvodnění a právní závěr žalovaného, vyjádřený ve výroku prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí, je příslušný a věcně správný. Za tohoto stavu věci nezbyvá než dovodit, že rovněž námitka nesprávného hodnocení provedených důkazů nebyla shledána důvodnou, neboť k porušení principu legality v daném případě nedošlo.

VI. Závěr

S přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem tedy soud uzavírá, že žalovaný se ve správním řízení, jež předcházelo vydání napadených rozhodnutí, nedopustil procesních excesů, které by mohly mít vliv na zákonnost jím vydaných rozhodnutí, a že i z pohledu hmotněprávního jsou napadená rozhodnutí ve všech směrech přezkoumatelná, zákonná a věcně správná.

Žaloba tedy nebyla shledána důvodnou, proto ji soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. v plném rozsahu zamítl.

VII. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak,

má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, s.ř.s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné náklady, které by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení 1) až 5) je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5, věta první, s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2, věta první, s.ř.s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. V daném případě však osobám zúčastněným na řízení 1) až 5) nebyla soudem uložena žádná povinnost, své právo na přiznání náhrady dalších nákladů řízení neuplatnily. Z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osobám zúčastněným na řízení 1) až 5) se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod namítání, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 27. listopadu 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v.r.
předsedkyně senátu